

bejde. Hjem til Forældrene vilde han ikke nu. Tilbage til Aalborg, hvor han havde siddet i Arrest, vilde han heller ikke. Han agtede sig ud i det fremmede og gjorde sig selv det Løfte ikke at komme igen, før han havde øvet en Stordaad. Han følte saadanne vældige Kræfter i sig nu. Han vilde se at komme over Havet til en af de store Fabriksbyer i England; men til den Rejse behøvedes Penge, som han først maatte samle.

Han blev i disse Dage et ensomt Menneske. Mens de fleste andre hjemsendte Krigsmænd vedblev at bære Felthuen som et Emblem, der aabnede Dørene for dem i de bedste Huse, fortav han bestandig hvor han kom fra, og talte aldrig om sine Krigs-eventyr. Derfor varede det længe, inden han fandt Arbejde, og tilsidst led han Nød.

Som en pjaltet Landstryger kom han en Regnvejrsaften vandrende til Enslev. Bysmeden her, en ældre Mand, havde faaet en Svaghed i Ryggen og trængte til Hjælp. Søren arbejdede der et Par Dage paa Prøve og blev saa fæstet for en god Løn.

Men ogsaa her var Ulykken ude efter ham. Han gik hen og forelskede sig i Husets unge Datter, og det paa den Maade, at Pigen blev med Barn. Det kom til uhyggelige Graadscener, og den syge Fader, der var forpint af Smerter, fik et Raserianfald. I Stedet for en Frifærd ud i den store Verden blev